

T Ì N H

* * *

(Tuyển tập truyện ngắn của Huỳnh Dung)

TAI NẠN của CHỮ NGHĨA

* *

Hân tỉnh thức mở mắt ra thấy mình nằm trên chiếc ghế dài trong gian phòng lạ. Chàng bật ngồi dậy với đôi mắt ngơ ngác lạ lùng.

Một phút sau đầu óc có chút tỉnh táo, chàng nhận ra nơi đây là phòng khách của Tuy, thằng bạn thân của mình. Hân càng ngạc nhiên hơn vì không hiểu tại sao mình nằm ngủ ở nhà bạn?

Trời bên ngoài nắng chan chan, chắc phải hơn 10 giờ sáng? Chàng ngồi chờ một lúc, cố moi trong trí việc gì đã xảy ra... nhưng đầu óc nặng trĩu như nhức, không nhớ được gì! Chàng cần hỏi bạn cho ra lẽ nên cao giọng gọi:

- Tùy ơi! Tùy ơi!

Chàng gọi hai lượt vẫn không nghe hồi đáp. Trong nhà thật tĩnh! Dường như thằng bạn của chàng không có ở đây? Dường như chỉ có mình chàng trong nhà nó? Sao lạ vậy?

Hân lại cao giọng gọi lần thứ hai, nhưng lần này với cái tên phụ nữ:

- Nguyệt bà...

Miệng chàng bỗng ngậm lại sao tiếng «bà» vừa thoát ra, mặt biến sắc kinh hoàng! Chàng vùng đứng dậy chạy vọt tới trước... chân đá vào cái bàn nhỏ có đặt lọ hoa tươi.

Bàn ngã, bình vỡ! Nước và hoa đổ văng tung toé dưới nền thảm...

Hân há miệng kêu trời, rồi ngồi sụm xuống nhặt lượm các thứ... sắc mặt khốn khổ thảm hại không khác gì học trò bị thầy bắt chép bài phạt một ngàn lần!

Thật ra cái tên «Nguyệt» mà Hân vừa gọi chẳng có gì khiến chàng kinh tâm. Nguyệt chẳng phải ai xa lạ, chính là vợ của Tùy. Chỉ vì nàng ta là «nguyệt bà» xe duyên cho chàng với Thu Thủy. Chàng vì nhớ đến tên Nguyệt nên nhớ đến người yêu. Và vì nhớ đến người yêu chàng mới hoảng kinh muốn chạy đi tìm nàng, gây nên «tai nạn» vỡ lọ hoa!

Bình vỡ, hoa rơi tả, thảm ướt... chắc chắn sẽ bị «Nguyệt bà» mắng một trận nên thân, nhưng điều này Hân không ngần

sợ lắm! Chàng chỉ sợ Thu Thủy hờn giận tuyệt tình với chàng mà thôi!

Người ta thường nghĩ: «bình võ, hoa rơi...» là triệu chứng của cuộc tình duyên gãy đổ. Chẳng lẽ tình yêu giữa chàng và Thu Thủy sẽ tan tành đổ vỡ như lọ hoa kia sao? Chẳng lẽ đây là ý trời?

Không! Hân không tin những mê tín dị đoan đó!

Họ quen nhau đã hai năm rồi, qua sự giới thiệu của Nguyệt. Mới đầu cả hai chỉ điện thoại làm quen và thư từ qua E-mail như bạn. Cách đây 6 tháng Hân lặn lội tới Cali tìm nàng. Lúc đó chàng và Thu Thủy mới có dịp gặp mặt nhau và đôi điện trò chuyện.

Thế rồi tình yêu đến vùn vụt như cơn giông. Kết quả là cả hai quyết định làm «kẻ thù chung thân trọn đời bên nhau!». Cũng chính vì thế mà hôm qua Thu Thủy xin nghỉ phép ở sở làm, bay qua New York để cùng Hân bàn tính hôn sự.

Cuộc tình của họ thật đẹp và cũng thật giản dị.

Họ quen nhau qua giới thiệu của bạn, rồi yêu nhau... rồi tự quyết định chuyện tương lai, chuyện hôn nhân... Không ai xen xỏ vào hạnh phúc lứa đôi của họ. Cũng vì cha mẹ đôi bên đều sống ở hải ngoại có tư tưởng mới, con cái lớn lên tự quyết định nơi ăn chốn ở, nghề nghiệp và chuyện hôn nhân.

Ba mẹ Hân sống ở Houston-Texas. Chàng có đứa em gái đã lập gia đình theo chồng sống ở Dallas. Lúc chàng và em gái còn đi học thì vẫn sống ở Texas với cha mẹ.

Sau khi Hân tốt nghiệp ngành điện tử, xin được việc làm tốt ở New York, Hân mới rời Texas, sống xa cách cha mẹ và em gái. Lâu lâu gia đình chàng mới có dịp tụ họp nhau vào ngày lễ Giáng Sinh hoặc Tết.

Có lẽ vì sinh hoạt giữa cha mẹ và con cái không cận kề gần bó nên cha mẹ chàng để con được tự do quyết định việc hôn nhân.

Còn Thu Thủy là con duy nhất trong gia đình. Mẹ bị bệnh mắt sớm, cha nàng tái hôn với người đàn bà khác, nên tuy Thu Thủy và cha vẫn sống cùng tiểu bang Cali, nơi ở cách nhau không lắm, nhưng nàng có việc làm và nhà riêng. Cuộc đời và hôn nhân của nàng cũng như Hân, không lệ thuộc vào cha mẹ.

Vợ chồng Tuy là bạn duy nhất của Hân ở New York, cũng là «ông tư bà nguyệt» xe duyên cho chàng với Thu Thủy. Vợ của Tuy là Nguyệt khi chưa kết hôn sống ở Cali, là bạn rất thân với Thu Thủy từ nhỏ. Cả hai học cùng trường, ở cùng xóm. Vì vậy mà Nguyệt mới giới thiệu bạn mình cho Hân.

Hôm qua Thu Thủy đến New York để bàn bạc hôn sự với vị hôn phu về ngày cưới, việc in thiệp cưới và hôn lễ sẽ tổ chức ở Cali.

Và chiều hôm nay Hân mời Tuy với Nguyệt đến nhà hàng ăn tối với vị hôn thê, vừa để cảm tạ «bà mai», vừa cũng để báo tin hôn sự của chàng với Thu Thủy sẽ tổ chức vào ngày cuối tháng này.

Cũng vì quá vui với hạnh phúc của kẻ sắp cưới vợ, Hân uống đến say mềm, nói năng bậy bạ lung tung...

Hân không nhớ trong lúc say lướt khướt chàng đã có hành động gì và nói những lời gì?

Chàng chỉ nhớ mang máng dường như Thu Thủy ôm mặt khóc. Tùy giựt ly rượu trên tay chàng không cho uống thêm. Chàng sừng sộ xô nó té nhào. Thu Thủy giận dỗi đứng lên khỏi bàn tiệc bỏ đi... Rồi Nguyệt chạy theo bạn ra ngoài...

Tiếp theo sau đó thì Hân không còn nhớ gì nữa!

Hân lẩm bẩm nói với mình:

«- Như vậy chắc là Tùy khiêng ta lên xe chõ về nhà nó. Thu Thủy chắc cũng theo trở về đây. Và sáng nay có lẽ vì ta vẫn còn say li bì nên ba người «họ» bỏ ta nằm trong phòng khách, đi dạo chơi đâu đó hay đi shopping... Như vậy chắc là ba người «họ» sẽ trở lại trước giờ ăn trưa.

Nghĩ như thế Hân bình tĩnh gom các mảnh bẻ lọ hoa để cẩn thận lên bàn nhỏ, trong đầu sắp sẵn thái độ và lời nói cho cuộc gặp mặt với «họ» lúc nữa...

Với «Nguyệt bà» chàng chỉ cần nói:

«- Tôi sẽ ra shopping Mỹ mua đèn bà chị một lọ hoa bằng thủy tinh. Đừng giận nhé»

Thủy tinh là món sang trọng đặc tiền. Chàng tin Nguyệt sẽ vừa lòng lắm. Có khi nàng ta còn cảm ơn chàng đã đập bể dùm lọ hoa xấu xí kia!

Còn với Thu Thủy, người vợ sắp cưới, thì Hân chỉ cần quỳ dưới chân nàng nói một câu thống thiết. Ví như:

«- Anh thật biết tội của mình, lúc say nói lời bậy bạ lung tung. Em hãy đánh chết anh đi! Hay em muốn hình phạt anh thế nào anh cũng nhận chịu, miễn là em tha tội cho anh. Anh hứa suốt đời làm nô lệ cho em.»

Chàng biết tính Thu Thủy tình cảm, dễ yếu lòng. Nghe chàng nói một câu bi lụy như vậy chắc nàng sẽ cảm động khóc ròn, hờn giận quên hết, mà có khi còn yêu chàng gấp bội hơn trước nữa!

Nhờ có tư tưởng lạc quan trong đầu Hân nghe lòng khoan khoái và không cảm thấy khốn khổ khi phải lau chùi dọn dẹp các thứ rơi rớt dưới nền nhà, miệng huýt sáo một điệu nhạc vui.

Một lúc không lâu Hân nghe tiếng xe dừng ngoài ngõ. Chàng biết «họ» về đến nhà, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Đã dự trù «kế hoạch» chinh phục hai nàng «Nguyệt bà» và «vợ sắp cưới». Nên Hân giả bộ làm bộ mặt của đứa bé sắp bị ăn đòn, ngồi bí xị một chỗ chờ đợi hình phạt... chớ không hí hửng chạy ra cửa đón.

Quả thật «họ» về đến! Và «họ» xô cửa đi vào...

Nhưng «họ» chỉ có hai người là Tuy và Nguyệt! Mà «họ» cũng không có bộ mặt người lớn sắp sửa đánh phạt con nít như Hân tiên đoán!

Tuy chỉ nhếch nhếch môi cười gượng gạo khi vào nhà nhìn thấy Hân ngồi chờ mình. Còn Nguyệt thì sắc mặt lạnh băng băng như tượng đá.

Nàng ta có chớp chớp mắt mấy cái khi trông thấy các miếng bẻ của lọ và hoa chắt đóng trên bàn. Nhưng Nguyệt không thềm lên tiếng nói một lời phiến trách, lẳng lẳng đi thẳng vào tư phòng.

Thái độ của vợ chồng bạn khiến Hân lúng túng đứng lên, trong lòng hồ thẹn không biết mở miệng nói gì?

Cũng may Tùỵ lên tiếng trước:

- Màỵ đã hết say rồi à? Cõi bộ sáng khoái quá hé?

Giọng nói của Tùỵ tuy nhẹ nhàng, nhưng nghe rất móc kê. Hân làm mặt lì, hỏi lảng:

- Thu Thủy đâu? Sao không về chung với màỵ và Nguyệt?

- Cô ta đi rồi.

Hân chau màỵ:

- Đi đâu?

Tùỵ bước đến vỗ vai bạn nhè nhẹ ra vẻ thân mật như muốn an ủi vỗ về, song câu trả lời đầy chế riễu mỉa mai:

- Thì màỵ đã đuổi nàng đi mà?

Hân xụ mặt, nói giọng hơi quạu:

- Tao đuổi nàng? Bộ màỵ điên hả?

Tùy trừng mắt, lớn giọng:

-Kẻ điên là mày! Đồ thằng say ăn nói bậy bạ như thằng điên! Chính mày đã đuổi Thu Thủy khỏi bàn tiệc khi nàng chặn ly rượu trên tay mày và...

Hân ngắt lời bạn, hỏi bằng giọng hơi run:

- Tao quả thật say như và đuổi nàng đi? Sao có thể như thế chứ? Tao không tin! Vậy tại sao mày không cản tao?

Tùy «hừ» giọng mũi:

- Can mày? Suýt một chút là nằm nhà thương vì mày! Tao chưa từng thấy thằng nào say rượu mà dữ như chó điên như mày! Thật là đồ không biết xấu hổ! Đồ điên! Đồ ngu hơn bò! Đồ... đồ...

Tùy chửi bạn một hơi, sắc mặt hầm hầm. Hân ngồi gằm mặt bí xị, không dám hó hé một lời. Một lúc thấy cơn giận của Tùy dịu xuống, Hân mới lên tiếng:

- Mày muốn chửi tao thế nào cũng được, miễn cho tao biết hiện Thu Thủy ở đâu?

Tùy không trả lời ngay, nhìn bạn một lúc mới nói:

- Còn đi đâu nữa ngoài việc về nhà nàng ở Cali? Vợ chồng tao vừa đưa tiễn nàng ra phi trường đó.

Hân hốt hoảng kêu lên:

- Nàng thật sự đã trở về Cali rồi à? Tao... tao phải làm sao? Chẳng lẽ nàng bỏ tao? Chẳng lẽ nàng không yêu tao nữa? Rồi ngày cưới... chẳng lẽ...

Tùy cười khịt, ngắt lời Hân:

- Chẳng lẽ! Chẳng lẽ cái quái gì nữa! Nàng ta đã cao bay xa chạy thật rồi! Như vậy cho mày tổn tới chết luôn! Đồ thằng cà chón! Đồ thằng tôi! Đồ... đồ...

Đang chửi bới đay nghiến bạn, chợt thấy đôi mắt bạn đầy những đường máu đỏ au như kẻ đau khổ tận cùng mà nước mắt không chảy ra được, Tùy thương hại dịu giọng:

- Dù sao tình hình không quá trầm trọng lắm đâu! Sáng nay khi tiễn Thu Thủy ra phi trường, Nguyệt và tao đã an ủi và khuyên nàng bỏ qua lỗi lầm của thằng say như mày. Nàng có vẻ xiêu lòng và không còn giận lắm như tối đêm qua. Tao nghĩ, mày phải đích thân tới Cali chịu tội trước ngày cưới và ngay bây giờ phải lập tức viết thư hoặc điện thoại nói lời ve vuốt xin lỗi cô ấy. Tao nghĩ, tính nết phụ nữ dễ giận mà cũng dễ tha thứ.

Hân nghe lời khuyên của bạn, ngồi đờ một lúc đứng lên nói giọng uể oải:

- Thôi tao phải về nhà ngay bây giờ và sẽ làm theo lời khuyên của mày. Nhờ mày nói tao gửi lời xin lỗi Nguyệt. Lần sau tới đây tao sẽ mang đến một lọ hoa để đền tội với cô ấy.

Tùy gật đầu. Chàng không cầm khách, cũng không đi theo bạn ra cửa. Chàng đứng nguyên một chỗ nhìn theo Hân với ánh mắt tiễn đưa.

Hân bước đi với đôi chân nặng chịch, với sắc mặt khấn trương. Trước khi mở cửa đi ra, Hân quay mặt lại nói với bạn:

- Mà y cũng tha lỗi cho tao và đừng giận tao nhé?

Tùy cười lớn, giọng tha thứ:

- Ai lại giận thằng say bao giờ? Thôi về nhà làm theo lời tao, xin lỗi người vợ sắp cưới của mày. Tao với Nguyệt chờ ngày ăn tiệc cưới của hai người như dự định đó nhé?

Câu nói của Tùy vừa dứt, Hân khép cửa quay mặt bước đi... Vừa ló mặt ra ngoài thấy ngay xe của mình đậu trước sân nhà bạn, chàng đoán đêm qua có lẽ Nguyệt hay Tùy lái xe chàng về đây.

Chàng muốn trở vô nhà nói với Tùy mấy lời cảm ơn về việc đem xe mình về nhà, nhưng trong lòng cảm nghe hổ thẹn phải nhìn lại bạn trong lúc này, nên lẳng lẳng bước đi.

Cửa xe không khoá, chìa khoá ghim sẵn bên trong. Thằng bạn của chàng đã sắp sẵn cho chàng rời nhà nó!

Không chân chờ, chàng lên xe rồ máy vọt đi... Chạy được một lúc chàng tìm chỗ tấp xe bên đường dừng lại và lấy điện thoại di động bấm gọi Thu Thủy, chợt sực nhớ giờ này Thu Thủy còn đang ngồi trên phi cơ. Chàng chưa thể nói chuyện với nàng vào giờ này!

Chàng nhẩm tính: «Từ New York về Cali mất cũng 7-8 giờ bay. Rồi còn phải tính thời gian từ phi trường về nhà ...»

Chàng nhủ với mình:

«Dù ta có nôn nóng nói lời tạ lỗi với nàng cũng phải chờ đến ngày mai. Ngày mai tinh thần sáng khoái sau một đêm ngủ yên, chắc nàng sẽ quên những bực bội xảy qua. Khi đó nghe ta nói lời xin lỗi chắc nàng sẽ không trách giận ta nữa».

Nghĩ như thế Hân an tâm đi ngủ sớm. Hôm sau thức dậy vào 6 giờ sáng, Hân chụp ngay máy di động để trên đầu giường định gọi Thu Thủy, chợt nhớ ra giờ giấc New York và Cali cách nhau 3 tiếng. Giờ này nàng còn ngủ, chàng chỉ có thể gọi nàng vào giờ trước khi nàng đến sở làm.

Chờ... lại phải chờ! Chàng còn phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể nói chuyện với nàng!

Trọn buổi sáng hôm đó chàng vào sở làm lúc nào cũng thấp thỏm chờ đợi tới giờ để điện thoại cho người vợ sắp cưới của mình. Chờ đến mòn hơi cuối cùng đến lúc chàng có thể liên lạc với nàng thì đầu bên kia chỉ nghe tiếng nói tự động của máy báo «chủ nhân của điện thoại không thể nghe».

Chàng nghĩ, có lẽ Thu Thủy đi làm sớm nên máy điện thoại ở nhà nàng không thể nghe. Chàng liền bấm máy số điện thoại di động của nàng, nhưng đường dây không mở.

Cả ngày hôm đó Hân xôn xang lo âu.

Buổi chiều chờ giờ nàng tan sở về nhà, chàng quay số máy điện thoại nhà, rồi số máy điện cầm tay... Nàng vẫn không bắt máy để nghe. Xem ra nàng đã tức giận chàng lắm rồi!

Mấy ngày liên tiếp Hân vẫn không nản chí, tiếp tục canh giờ Thu Thủy có mặt ở nhà để điện thoại, nhưng quả là hoài công vô ích!

Không nói được lời tạ tội với người yêu, Hân quyết định biên thư. Thực tế văn tài chàng không giỏi, nên rất khó khăn khi phải viết ra ý tưởng của mình.

Cũng may vào thời đại này chàng có thể viết trên máy điện tử, viết đi xóa lại dễ dàng, chớ nếu phải cầm bút viết lên giấy, chắc chàng đã phải xé bỏ cả chục tờ giấy mới viết được một câu cho ra hồn!

Viết thư cho người tình, cho người vợ sắp cưới, mà đối với Hân khó còn hơn học trò viết bài luận văn ở trường!

Hôm đó chàng đã ngồi suốt đêm trước máy computer mới viết được một trang thư ngắn với lời tha thiết van xin nàng tha tội. Chàng toan bấm mail gửi đi, chợt trong đầu vang lên ý nghĩ:

«Nàng đã cố ý không nghe điện thoại của ta. Vậy khi mở hộp thư thấy mail của ta gửi tới, chắc nàng delete bấm bỏ, chớ làm gì mở thư ta ra mà đọc? Thôi, thôi! Gửi thư qua e-mail hay qua post khi thấy người gửi là ta, chắc nàng vứt bỏ! Xem ra cái chiêu «viết thư thỉnh tội» chắc không thành công rồi!»

Hân chán nản ngồi thừ một lúc, nhủ với mình:

«- Ta đích thân tới Cali gặp nàng? Phải! Ta nhất định phải tới gặp mặt nàng...»

Trong đầu vừa thoáng ý nghĩ ấy, Hân chợt nhớ là mình đã nghỉ phép ở sở làm mấy ngày để đón Thu Thủy. Chàng vừa mới đi làm trở lại, công việc còn chất đống chưa giải quyết nên không thể xin nghỉ thêm trong lúc này. Vả lại dù chàng có thể xin chef nghỉ thêm để tới Cali, nhờ tới đó mà nàng vẫn không chịu cho gặp mặt thì sao?

Hân lại suy nghĩ lung tung trong đầu:

«Ta không thể vắng mặt ở sở! Cũng không thể đi Cali trước khi Thu Thủy chấp nhận lời xin lỗi. Nhưng ta cũng không thể để lỗi lầm của một đêm say mà hủy hoại cuộc hôn nhân này. Vậy ta phải làm sao? Làm sao...».

Đang lúc tâm tư rối bời không biết làm thế nào để tạ tội với người vợ sắp cưới, mắt Hân chợt trông thấy tờ tuần báo «Phụ Nữ Thời Nay» trên bàn nhỏ của phòng khách nhà mình.

Chính là báo Thu Thủy mua để đọc trong cuộc hành trình. Có lẽ vì quá giận chàng, nàng vội vã bỏ đi quên mang theo tờ báo. Cũng có thể nàng đã đọc xong nên bỏ lại đó.

Một ý nghĩ thoáng trong đầu khiến chàng mừng rỡ chạy tới chụp tờ báo, miệng lầm bầm:

«- Thu Thủy vốn là độc giả ghiền của báo này. Hầu như đề tài lớn nhỏ nào trong báo nàng cũng đọc, ngay cả mục quảng cáo hay nhắn tin. Được lắm! Ta sẽ gửi lời xin lỗi nàng qua mục nhắn tin của báo. Chắc nàng bất ngờ khi đọc và cảm động lắm!»

Tìm được lối thoát để giải quyết việc xin lỗi người yêu, Hân không chần chừ, lấy giấy và bút viết gửi cho toà soạn như vậy:

K/g toà soạn báo Phụ Nữ Thời Nay

Thưa quý vị,

Kèm với thư này tôi gửi đến quý vị check \$.20 để nhờ quý vị đăng trên « mục nhắn tin » trong số báo tới, câu sau đây:

«Hân nhắn Thu Thủy: Đừng giận anh nữa. Mọi sự cũng vì anh quá chén mà ra! Anh chờ em thứ tội. Hân.»

Sở dĩ chàng không gửi cho nhà báo qua E-mail, vì máy của chàng không có dấu Việt. Hơn nữa chàng cũng phải gửi lệ phí cho nhà báo nên phải gửi qua post và lời đăng lên báo viết tay chữ Việt có dấu sẽ rõ ràng hơn.

Bỏ thư và cái check lệ phí vào phong bì, Hân vừa biên địa chỉ toà soạn, vừa lẩm bẩm trong miệng với nụ cười trên môi:

«- Nàng làm nũng không muốn nói chuyện với ta, không cho ta có dịp nói lời tạ lỗi, chắc cũng sẽ không thèm đọc thư ta. Nhưng nàng không tưởng tượng ta viết lời xin lỗi nàng trên báo! Ha! ha! ha... Nàng sẽ đọc lời ta viết! Bạn bè và độc giả khắp nơi cũng sẽ đọc! Như vậy không khác gì ta đã nhận lỗi với nàng trước mặt thiên hạ. Nàng sẽ tha mản lòng tự ái và chắc sẽ vô cùng cảm động và sẽ lập tức gọi điện cho ta làm hoà...

Nhờ ý nghĩ lạc quan đó, tối đêm ấy Hân ngủ một giấc ngon lành đến sáng! Hôm sau trước khi lái xe đến sở làm, chàng ghé qua nhà post gửi thư tốc hành cho toà soạn báo «Phụ Nữ Thời Nay» với tâm trạng vui mừng và hồi hộp đợi chờ...

* * *

Chỗ «họ» ngồi là phòng khách mà có lần Hân say lúy túy nằm ngủ nơi đó. Và «họ» cũng không ai khác lạ, chính là cặp vợ chồng gia chủ và cô bạn thiết của gia đình, là nàng Thu Thủy!

Thu Thủy cầm tờ báo «Phụ Nữ Thời Nay» phát hành hai tuần trước đưa cho Nguyệt xem, vừa nói trong tiếng khóc tức tưởi:

- Em vì «mục nhắn tin» này mà tức mình lên gặp anh chị. Nếu anh chị chưa đọc thì hãy đọc mấy lời anh Hân đăng trên báo cho biết hành động xấu xa của anh. Em bị anh ấy sỉ nhục trước mặt anh chị đêm hôm đó tại chỗ công cộng không nói làm gì, bởi vì đó là lời nói và hành động của người trong lúc say. Không ngờ mấy hôm sau tỉnh táo, anh còn đăng báo nói lời nhục mạ em một cách vô cớ. Thử hỏi em làm sao chấp nhận được chứ? Với loại đàn ông như vậy tuy em đã lỡ yêu, nhưng mất đi không tiếc! Chỉ hận là hôn nhân đã định mà không thành, bạn bè bàn tán cười chê, gia đình cha mẹ bà con âu lo thắc mắc.

Nguyệt nghe Thu Thủy nói liền đọc ngấu nghiến mấy lời nhắn tin của Hân, rồi đưa cho chồng tờ báo với sắc mặt hầm hầm tức giận, nói:

- Anh hãy đọc đi! Nếu em không chính mắt đọc mấy lời này em không tin Hân là tên tội tệ đến thế. Tôi bữa trước uống rượu say nói lung tung bậy bạ, giờ còn trơ trẽn nói xấu vợ sắp cưới của mình trên báo. Đồ đàn ông tội này, Thu Thủy em! Em nên lập tức bãi hôn đi! Sau đó em tìm gấp người khác kết hôn, trả thù hấn cho đáng kiếp.

Dứt lời Nguyệt ôm vai bạn vỗ về:

- Em cũng đừng lo việc bạn bè cười chê hay gia đình thắc mắc. Xã hội chúng ta đang sống không ai để ý chuyện riêng tư của người khác đâu! Phần chị, chị xin lỗi đã làm bà mai giới thiệu em với một tên không ra gì. Tha lỗi cho chị!

Tùy tiếp lời vợ, giọng buồn thiu:

- Lỗi cũng tại tôi hay ca tụng nó. Nguyệt tưởng nó tâm địa tốt mới làm mai cho cô. Thật tình chính tôi cũng không ngờ nó là loại đàn ông nhỏ mọn như vậy! Hôm đó nó uống quá nhiều, thần trí đảo điên, ăn nói bậy bạ. Nhưng sáng hôm sau tỉnh rượu ở nhà tôi nó không nhớ những gì xảy ra, song tỏ vẻ hối hận và ăn năn lắm. Tôi mắng chửi nó một hồi, thấy nó đau khổ sắp khóc rất tội nghiệp, nên tôi an ủi nó và khuyên nó điện thoại hoặc biên thư tạ lỗi với cô. Tôi đâu có ngờ Hân lại đăng báo rêu rao mấy lời xỏ lá như vậy cho thiên hạ đọc? Tôi thật tình không tin Hân điên rồ như vậy. Chắc có điều gì không ổn trong mấy lời nhắn tin ...

Nguyệt tức giận giựt tờ báo trên tay Tùy, ngắt lời:

- Giấy trắng mực đen, lời rành rành đó, anh nghi ngờ gì chứ?

Rồi nàng đọc lớn lên:

Hân nhắn Thu Thủy: Đừng giấu anh nữa! Mọi sự cũng vì anh quá chán mà ra! Anh chờ em thú tội! Hân

Tùy làm bầm:

- Nói thật, tôi đọc mà không hiểu thằng đó nói gì? Hai cô hiểu nó nói gì không?

Nguyệt càng tức giận, lớn tiếng với chồng:

- Gì mà không hiểu chứ? Hân muốn Thu Thủy thú tội. Thằng bạn tốt của anh là cái thứ gì mà dám bảo Thu Thủy thú tội chứ?

Thu Thủy thấy hai vợ chồng có vẻ căng thẳng vì chuyện mình nên xen vào, giọng xúc động:

- Thật tình chính em cũng không biết anh bảo em thú tội gì? Khi trước, lúc mới quen thu từ qua lại em có kể anh nghe về mối tình cũ. Anh ấy cũng thuật cho em những cuộc tình đổ vỡ trong đời anh và nói: «Trai gái lớn lên trước khi thành hôn ai chẳng trải qua thời kỳ mơ mộng yêu đương? Nhưng khi gặp đúng người định mệnh của mình thì mới có quyết định chính chắn đi đến hôn nhân. Hai chúng ta yêu nhau, đừng thắc mắc nhớ dĩ vãng, em nhé? Chúng ta hãy quên tất cả và sống trong hạnh phúc của chúng ta».

Kể đến đó Thu Thủy đổi giọng tức giận:

- Chắc anh chị còn nhớ tối hôm đó anh ấy nói em là gái lem nhem ế chồng nên mới dụ dỗ ảnh kết hôn. Câu nói đó khiến em đau đớn và tự ái nên mới bỏ bàn tiệc. Về đến Cali em cũng còn giận nên không nghe điện thoại ảnh gọi. Thật tình em chờ ảnh viết thư nói lời xin lỗi em. Em đâu có ngờ ảnh lại đăng báo nói lời xỉ nhục em như vậy!

- Thằng này điên thật rồi!

- Đồ đàn ông thúí!

Tùy và Nguyệt buột miệng chửi Hân cùng một lúc, khiến Thu Thủy như nguôi ngoai cơn giận:

- Lần này em đến New York mục đích là gặp mặt anh ấy để từ hôn, mà cũng để mắng anh ta một trận cho hả tức. Còn điều quan trọng hơn nữa là em muốn gặp anh chị để báo tin về người ở Cali muốn cưới em. Người này không ai xa lạ, chính là Ngô Như Năng, chủ nhiệm tờ báo «Việt Nam Hải Ngoại» mà anh chị thường đọc. Em vì yêu Hân mà từ chối lời cầu hôn của người này. Nay rõ lại là Hân không xứng đáng với mối chân tình của em, nên em chấp nhận lời cầu hôn của anh Năng, để hôn nhân cũng mở hội đúng vào ngày em báo tin với gia đình và bạn bè, mà cũng để trả thù anh Hân cho bỏ ghét.

Tùy nghe Thu Thủy nói, nhảy nhồm như người bị phỏng lửa:

- Cô nói sao? Hai tuần sau cô sẽ kết hôn với người khác?

Thu Thủy gật đầu. Tùy chóng đổi:

- Hôn nhân là việc trọng đại, cô không nên quyết định một cách hồ đồ như vậy? Thử gặp Hân xem hắn giải thích sao về những lời đăng trên báo? Và lại cô có yêu anh chàng Năng ở Cali đâu mà làm lễ cưới với anh ta?

- Yêu hay không yêu Năng không là vấn đề. Vấn đề là em trả thù được Hân, đồng thời gia đình em và bạn bè sẽ không ai thắc mắc vì hôn nhân vẫn tiến hành vào ngày dự định. Có lẽ họ sẽ có chút ngạc nhiên về tên chú rể in trên thiệp cưới không phải tên Hân. Nhưng em sẽ viện lý do anh Hân với anh Năng đều cầu hôn em cùng lúc. Và cuối cùng em chọn anh Năng.

Tùy lại la hoảng lên:

- Trời ơi! Không được đâu!

Nguyệt nguyệt chồng:

- Vì sao không được?

- Vì Thu Thủy không thể lấy một người đàn ông không yêu. Hơn nữa anh cảm thấy có gì không ổn về mấy lời đăng trên báo. Để anh điện thoại nói chuyện với nó xem sao? Anh không tin nó nổi cơn điên viết bậy bạ như vậy...

Nguyệt cười khẩy, ngắt lời chồng:

- Còn gì không tin nữa chứ? Chữ nghĩa rành rành in trên báo còn làm lẫn nỗi gì? Trong lòng hắn vốn không chấp nhận việc Thu Thủy đã yêu người khác trước khi gặp hắn. Bữa đó lúc say hắn đã nói ra lời miệt thị đó rồi. Hạng đàn ông nhỏ mọn như vậy không cần phải luyện tiếc.

Quay sang Thu Thủy, Nguyệt nói:

- Em không cần gặp mặt Hân làm gì cho bực mình. Cứ tỉnh tuồng như không có việc gì xảy ra. Vài ngày sau em hãy gửi thiệp cưới báo tin em lấy người khác. Chị tin chắc «thằng bạn tốt của anh Tuyền» sẽ không tưởng tượng được là em có thể dứt tình dễ dàng với hắn! Phải làm cho hắn chới với đứng tim chết giấc mới hả dạ chị!

Tuyền nghe vợ gọi Hân là «thằng bạn tốt của mình» với giọng mỉa mai, liền cãi lại:

- Phải! Anh có khen nó là thằng bạn tốt, nhưng anh đâu xúi em làm mai cho cô ấy?

Thu Thủy thấy vợ chồng bạn gây gổ vì mình, nên lên tiếng:

- Thật ra anh chị có lòng tốt giới thiệu anh ấy cho em. Chỉ tại em xấu số gặp phải kẻ không ra gì. Đây là cái xui của em. Mong anh chị đừng cãi đặng nhau. Chuyện này em sẽ nghe lời khuyên của chị Nguyệt, không thèm gặp anh Hân làm gì. Người đàn ông này kẻ như quá khứ của em. Hiện tại em đã quên anh ta rồi! Anh chị cũng nên quên người bạn không tốt đó đi.

Nói đến đó Thu Thủy đổi giọng dí dỏm hỏi Nguyệt:

- Bữa trước em nghe anh chị nói ở đây có nhà in của Mỹ in thiệp chỉ vài giờ là có ngay. Anh chị có thể đưa đến nhà in được không? Em muốn in ngay thiệp cưới của em với anh Năng, tiện thể trao thiệp cưới mời cho anh chị luôn.

Nguyệt hí hửng đi nhanh vào tư phòng, sau khi bảo Thu Thủy:

- Được lắm! Chờ chị vào trong thay áo đi với em tới nhà in. Hoan hô em là cô gái can đảm, dứt khoát mau lẹ! Thời đại này không ai điên khùng đau khổ vì tình.

Đến cửa phòng Nguyệt quay mặt lại nhìn chồng bằng đôi mắt có đuôi, nói giọng gằn như ra lệnh:

- Anh cũng vào thay quần áo đưa tụi em đi chứ? Sao lại đứng sững như trời trồng vậy ông nội con!

Tùy không dám từ chối lời yêu cầu của Thu Thủy, đưa mắt nhìn vợ rồi buông tiếng thở dài, đôi chân chậm chạp bước tới...

* * *

Hai tuần sau đó có một số báo Việt đăng lời chúc mừng chú rể Ngô Như Năng, chủ nhiệm nguyệt san «Người Việt Hải Ngoại» kết hôn với «người đẹp Cali». Hôn lễ sẽ cử hành vào vào ngày 28 cuối tháng.

Người nhận được thiệp mời, kẻ đọc tin hỉ trên báo... Ai nấy đều giựt mình ngỡ ngàng, xem như một sự cố quan trọng xảy ra trong cộng đồng.

Chỉ vì thiên hạ đồn rằng nhà báo Ngô Như Năng lớn tuổi hơn cô dâu rất nhiều. Ông ta đã có vợ con ở Việt Nam và

người đẹp Cali vốn là vị hôn thê sắp cưới của anh chàng sống ở New York.

Thiên hạ xôn xao bàn tán... Thiên hạ thì thâm điều nọ điều kia... Cũng may những con người sống trong xã hội tân tiến rất cởi mở và khoáng đạt. Cuối cùng người ta không những chê bai, còn ca tụng cặp nhân duyên giữa «văn nhân» và «giai nhân» là cuộc tình đẹp trên thế gian!

Tiệc cưới tất nhiên là linh đình và được tổ chức tại một cao lầu sang trọng ở trung tâm thị trấn Los Angeles. Khách tham dự cũng hơn 300 người.

Hôm đó 30 bàn tiệc đã đầy đủ người ngồi, thức ăn đã dọn ra... Mọi người bắt đầu ăn uống cười nói vui vẻ. Đã đến giờ cô dâu và chú rể sắp đến từng bàn chào hỏi khách để nâng ly rượu mừng...

Thình lình từ bên ngoài sảnh cưới có hai người khách hấp tấp bước vào...

Họ là một cặp vợ chồng trẻ, không ăn diện như những khách tới đây, mặt mày bơ phờ, áo quần nhăn nhó... Chắc họ từ xa đến? Và in hình như họ đến không phải để dự tiệc cưới, vì cả hai không tìm bàn có ghế trống để ngồi như những khách đến trễ.

Cả hai đảo mắt nhìn quanh như tìm kiếm ai đó... thần sắc trầm trọng khẩn trương.

Thái độ của họ khiến thực khách trong phòng tiệc lưu ý hướng mắt nhìn ra... tiếng cười tiếng nói đang vang vang cũng im bật.

Cô dâu và chú rể lúc ấy đang đứng khuất phía sau tấm bình phong để chuẩn bị rượu champagne nâng ly với khách, đột nhiên nghe phòng tiệc lặng im một cách kỳ lạ, cả hai lập tức xoay mặt nhìn ra...

Vừa thấy hai người khách cô dâu mừng rỡ chạy phăng phăng tới, reo lên:

- Ô, anh chị tới rồi à? Anh chị báo tin không thể rời New York tới Cali dự tiệc cưới khiến em vô cùng thất vọng. Không ngờ giờ chót anh chị đến chia vui với chúng em! Dù anh chị đến trễ, em cũng rất vui. Cám ơn nhé? Để em giới thiệu anh chị với anh Năng và khách khứa. Đi! Đi theo em tới ngồi cùng bàn với chúng em.

Thu Thủy nắm tay Nguyệt kéo đi theo mình, vừa cười vừa nói chùng như vui vẻ hạnh phúc lắm. Nguyệt có cảm tưởng niềm vui của bạn rất gượng gạo nên đứng khựng lại, nói:

- Xin lỗi em! Tụi này không phải tới để dự tiệc cưới, mà để báo một tin buồn...

Thu Thủy trở mắt nhìn Nguyệt... bỗng nhận ra thần sắc trầm trọng trên gương mặt của của bạn, nụ cười giả tạo của nàng biến mất, lo lắng hỏi:

- Tin gì vậy? Có điều gì quan trọng liên quan đến em sao?

Nguyệt không đáp, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì mà nghẹn ngào không thể nói ra lời, mắt ứa lệ... Tùy lên tiếng thay cho vợ, nhưng không phải trả lời câu hỏi:

- Cô thật sự hạnh phúc với cuộc hôn nhân này?

Thu Thủy đáp với giọng buồn thiu:

- Em không còn lựa chọn, phải chấp nhận số phận thôi.

- Cô nói thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là... để không đau khổ vì người tình cũ, để quên hẳn Hân, em chấp nhận cuộc hôn nhân này dù phải sống với người chồng không yêu.

Đôi mi đọng lệ, Nguyệt nghẹn ngào hỏi:

- Có nghĩa là hiện trong lòng em vẫn còn yêu Hân?

Thu Thủy gượng cười, đáp giọng cay đắng:

- Nếu quên anh ấy được dễ dàng thì em đâu phải đau khổ? Nếu không yêu anh ấy, em đâu cần hỏi hỏi hủ lấy người khác để tìm quên?

Tùy thấy khách trong phòng tiệc mọi người đều đưa mắt nhìn họ và chú rể cũng sắp đi tới chỗ họ, liền nói khẽ với Thu Thủy:

- Chồng của cô sắp tới nơi, chúng tôi không tiện nói thêm. Nếu cô còn yêu Hân và muốn biết về Hân thì hãy ra ngoài tìm chúng tôi.

Lúc ấy chú rể đi tới chỗ họ chiếu đôi mắt soi mới nhìn vợ chồng Tuy như muốn tìm hiểu việc gì xảy ra. Tuy ngưng ngừng bắt tay chào chú rể, lã chã nói:

- Xin lỗi ông anh. Chúng tôi là bạn quen sơ với cô Thu Thủy, vô tình tới nhà hàng này dùng bữa, lúc đi ngang cửa phòng tiệc thấy tên cô dâu mới biết nay là ngày cưới của cô ấy nên không ngần ngại bước vào nói lời chào hỏi và chúc mừng. «Tân lang và tân giai nhân trăm năm hạnh phúc.»

Năng nhận thấy sắc mặt Thu Thủy có điều khác thường và hai người khách không có vẻ gì đến đây nói lời thăm hỏi chúc mừng, nên buông tiếng cười nhẹ sau lời chúc của Tuy, rồi nắm tay cô dâu bước đi, vừa nói:

- Bạn bè và khách khứa đang chờ chúng ta cụng ly. Em hơi dâu trò chuyện với hạng không ra gì?

Tùy nghe rõ câu nói của chú rể, nhưng không muốn lời thôi, kéo vợ đi ra ngoài. Nguyệt vừa đi theo chồng vừa càu nhàu:

- Anh không nghe hẳn chữ mình sao?

- Ngày vui của người ta mà em đến khóc lóc, bảo người ta không chữ em sao được?

- Em khóc gì chứ? Lúc nào?

Thực ra Nguyệt không biết mình khóc. Khi nãy nói chuyện với Thu Thủy, nhắc đến Hân, nàng xúc động rơi lệ mà không hay. Chừng nghe chồng nói mình khóc, nàng mới lấy

khăn thấm nước mắt, vừa lúc ấy Thu Thủy từ phòng tiệc chạy ra gọi lớn:

- Anh chị chờ em với.

Thấy Thu Thủy hấp tấp chạy theo mình, Nguyệt nhào tới ôm bạn khóc oà lên.

Tùy giải thích ngay với Thu Thủy về thái độ của vợ:

- Cô ấy khóc vì thấy em đang vui vẻ làm cô dâu, trong khi Hân bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện không biết sống chết ra sao. Nguyên nhân chỉ vì mấy câu trên báo...

Câu nói của Tùy bỏ giữa chừng, vì chàng kịp nhận ra gương mặt Thu Thủy tái xanh, toàn thân run lên như sắp ngã. Chàng vội bảo vợ:

- Em mau dìu cô ấy tới ngồi chỗ ghế kia, nhanh lên!

Thu Thủy không bị ngất. Nhưng câu nói của Tùy không khác gì tiếng sét đánh ngang tai, toàn thân nàng xụi đơ, đôi chân bước tới không vững.

Nguyệt đặt nàng ngồi nơi băng ghế dài nơi phòng tiếp khách của nhà hàng, rồi ngồi một bên với bạn với sắc mặt rầu rĩ.

Một lúc Thu Thủy như lấy lại tinh thần, lên tiếng hỏi:

- Anh Hân bị tai nạn gì? Ở đâu? Vì sao?

Nguyệt đáp, giọng nghẹn ngào:

- Tai nạn xe cộ! Không! Không đúng! Phải nói là tai nạn của chữ nghĩa!

Thu Thủy nhú mày:

- Chị nói gì, em không hiểu?

Tùy trả lời thay cho vợ:

- Hôm qua Hân mang tờ báo «Phu Nữ Thời Nay» đến nhà chúng tôi và cho biết những lời đăng trên báo không đúng như nó nhờ đăng ở «mục nhắn tin».

Trong thư gửi đi nó viết như vậy:

Hân nhắn Thu Thủy:

***Đừng giận anh nữa! Mọi sự do anh quá chén mà ra.
Anh chờ em thứ tội.***

Nhưng báo đăng ra như vậy:

***Đừng giáu anh nữa! Mọi sự do anh quá chán mà ra.
Anh chờ em thú tội.***

Xét ra người đánh máy đưa lên báo chỉ sai một mẩu tự nhỏ trong 3 chữ «**giận, chén, thứ**» thành: «**giáu, chán, thú**». Một cái sai nhỏ, nhưng là cái lỗi trầm trọng, vì đã thay đổi hoàn toàn ý nghĩa câu văn. Thật là một tai nạn gây ra bởi người làm việc tắc trách!

Nói đến đó Tùy thở dài kể tiếp:

- Hôm đó nghe Hân nói rõ sự tình chúng tôi chới với chết điếng! Quả thực vì mục nhắn tin của Hân trên báo mới khiến cô tự ái dứt tình với Hân, rồi kết hôn gấp với người đàn ông không yêu. Khổ thay trong vụ này chúng tôi có lỗi rất lớn, vì đã xúi giục cô bỏ hân. Là bạn, lý ra tôi phải thấu rõ tâm tình của nó đối với cô. Tôi thật hồ đồ và rất ân hận mà không biết phải làm sao chuộc lỗi với nó nên mới tới đây tìm cô.

- Nhưng tại sao báo ra 2, 3 tuần sau mà anh ấy không lên tiếng đính chính với anh chị hay với em?

- Tôi cũng có hỏi nó điều đó. Hân cho biết 2 tuần sau nó mới có dịp ra chợ Việt mua báo. Lúc nó đọc « mục nhắn tin » mới biết mọi sự điên đảo như vậy. Nó tức giận điện thoại đến toà soạn gây sự. Họ nói trên nguyên tắc phải khiếu nại ngay trong tuần báo mới ra. Vì sau hai tuần tài liệu đã quăng bỏ, nên không thể xem lại thư nó viết như thế nào để qui tội về ai. Tuy nhiên toà soạn sẵn sàng đính chính lời đăng trên tờ báo số tới. Dĩ nhiên báo đính chính chưa ra thì nó nhận được thiệp cưới của cô báo tin kết hôn với Ngô Như Năng nên kinh hoàng chạy đến nhà chúng tôi kể rõ sự tình. Sau khi biết được sự thật chúng tôi cũng bàng quàng chết điếng, mà cũng không biết an ủi Hân thế nào? Chỉ vì hôm sau là ngày cưới của cô.

Nguyệt xen vào kể tiếp:

- Hôm qua Hân ngồi chờ ở nhà chúng tôi một lúc rồi ra về. Sáng nay lúc xem anh Tùy nghe tin tức ở TV mới biết hôm qua có tai nạn giao thông trên khoảng đường gần khu xóm chúng tôi. Xe tong vào cột đèn bên đường với tốc độ quá mạnh, xe bốc cháy và người lái xe bị thương trầm trọng. Cảnh vệ đưa vào nhà thương. Họ nói chưa rõ đây là hành động tự

sát hay tai nạn và đang điều tra nguyên nhân. Nghe tên nạn nhân chúng tôi mới biết là Hân bị tai nạn. Có lẽ sau khi từ già chúng tôi ra về Hân quá đau khổ và tuyệt vọng nên không làm chủ tay lái, chớ không phải vì muốn chết mà đâm xe vào cột đèn. Chúng tôi lập tức đến nhà thương thăm Hân, nhưng Hân vẫn mê man trong lớp vải băng từ đầu đến chân. Bác sĩ cho biết lớp phồng trên thân không nặng lắm, vết thương trên đầu chưa biết thế nào, phải chờ khi Hân tỉnh lại mới biết nặng nhẹ ra sao?

Nguyệt ngưng nói để đề nề nổi xúc động một lúc, tiếp:

- Anh Tuyền và chị không muốn báo tin này cho em qua điện thoại nên tức tốc lấy chuyến bay đến đây và theo địa chỉ trong thiệp cưới của em mà thẳng đến hội trường hôn lễ. Chị nghĩ, em cần biết mọi sự trước khi chính thức thành vợ Ngô Như Năng.

Thu Thủy nói trong nước mắt:

- Tóm lại lỗi này là lỗi em không giáp mặt anh ấy trước khi quyết định cuộc đời. Em đã giết chết người yêu và cũng tự giết đời mình!

- Không! Là lỗi của chị! Hôm đó chị đã xúi em đừng gặp lại Hân! Chị có tội đã làm lỡ cuộc tình duyên của hai người! Cũng vì chị mà Hân mới bị tai nạn, giờ không biết sống chết ra sao? Hu... hu...

Nguyệt vừa nói vừa ôm mặt khóc ròn. Thu Thủy gục đầu lên vai bạn khóc như mưa.

Tùy thấy hai nàng tự trách mình rồi ôm nhau khóc sụt sướt, thật thâm tâm tội nghiệp, nên an ủi:

- Hai cô đừng khóc và đừng tự trách nữa! Chẳng qua thằng Hân xui xẻo bị tai nạn của chữ nghĩa, mới gây ra tai nạn giao thông. Lúc trước mỗi khi đọc sách báo Việt ngữ, thấy câu văn quái lạ khó hiểu, lưng cũng đàn độn... tôi hay chửi bọn cầm bút «dốt chữ mà bày đặt viết lách làm nhà văn». Một lần kia đọc một quyển tiểu thuyết thật hay, mà thỉnh thoảng gặp những chữ cực kỳ ngu si, tôi bực tức viết thư «chỉnh» nhà văn nọ. Người ấy liền gửi cho tôi xem copie bản thảo và nói rằng: Nỗi khổ của người cầm bút không phải làm nghề không kiếm ra tiền, mà vì câu văn bị người ta làm sai lệch không đúng. Mỗi lần như vậy họ đau đớn như bị gươm đao đâm thẳng vào tim. Bởi vì nhà văn khi viết trau chuốt đắn đo từng lời, từng chữ, từng dấu chấm phết... Mỗi lời, mỗi chữ, họ viết đều phát xuất từ đáy lòng, hoà theo hơi thở, nhịp tim của họ. Thiếu hay dư một dấu cũng làm mất đi âm điệu nhịp nhàng của câu văn. Huống hồ sai một chữ, thiếu một câu, lời muốn nói khi in ra không đúng ý thì tai hại vô cùng. Độc giả khi đọc văn của họ thấy lệch lạc lưng cũng còn cảm thấy bực mình khó chịu, thì nhà văn khi thấy câu văn mình viết vì sự sai sót lỗi lầm nhà in... họ càng đau khổ bực tức hơn người đọc! Hãy xét hoàn cảnh của Hân, cũng đo lường được nỗi khổ hận của người cầm bút! Thôi hai cô hãy bình tâm lại. Chuyện này không phải lỗi ở hai cô đâu!

Tùy nói một hơi lý lẽ... chủ ý trấn an tâm tình Thu Thủy và vợ.

Hình như hai nàng cảm nhận được chút an ủi sau câu nói tràng giang của Tùy? Hai tay Nguyệt không còn ôm mặt khóc,

mà đang lau chùi nước mắt. Còn Thu Thủy bỗng nhiên ngừng mặt đầy lệ nhìn Tù, gạn hỏi:

- Giờ em đã biết anh Hân vì «tai nạn chữ nghĩa» mà dẫn đến «tai nạn xe cộ». Em phải làm thế nào?

Tù không đáp câu hỏi của nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt dàu dàu.

Chàng không dám khuyên Thu Thủy lia phòng cưới theo chàng và Nguyệt tới New York gặp Hân, tuy chàng nghĩ rằng nếu Hân biết người yêu trở về với mình, cho dù chỉ còn hơi thở yếu ớt Hân cũng sẽ cố sức chống lại tử thần. Bởi ý chí muốn sống của con người cũng là một thứ vũ khí, một thứ linh dược... có thể cải tử hoàn sinh!

Thu Thủy dường như đọc được ý nghĩ thầm kín của Tù, vùng đứng lên cởi bỏ lớp áo cưới bên ngoài và lấy vòng hoa trên đầu quăng xuống đất, rồi kéo Nguyệt đứng lên, nói bằng giọng cả quyết:

- Em không muốn tiếp tục làm cô dâu nữa! Anh! Chị! Chúng ta đi thôi!

Đôi mắt ướt lệ của Nguyệt rục ánh vui mừng, môi hé nở nụ cười. Tù cũng không giấu được vẻ hoan hỉ trên mặt, nắm tay vợ bước đi. Cả ba hấp tấp bước ra đường lộ...

Trời bên ngoài tối sầm. Bên trong phòng cưới đèn điện sáng rục như ban ngày. Thực khách chưa tàn cuộc no say bỗng bàng hoàng vì cô dâu biến mất, áo cưới và hoa vương miện nằm lăn lóc giữa lối đi...

Buổi tiệc long trọng linh đình của hôn lễ lúc bảy giờ ồn ào không khác gì phiên chợ. Thiên hạ bàn tán xôn xao...

Thật là một «sì-căn-đan» chưa từng xảy ra, mà không ai hiểu lý do tại sao? Ngay cả người trong cuộc là chú rể cũng không mừng tượng được «tai nạn của chữ nghĩa» đã gây cảnh dở khóc dở cười của mình là «được vợ rồi mất vợ!»

Huỳnh Dung